

gid wõi ei. Nüua nemmad ei lausunud sõnna; pärrast mees ütles: „Eks olle kurb luggu, et meil polle last! nabri=rabwa jures ümberkaudu on laoste öiskamist kuulda, agga meil allati waitue asji.“ Naene öhkas ja wastas: „Tõssi kül ja wägga halle! — egga ma tabhaksti ennam, kui agga ühhe ainfa lapse, ja olleks se üks weel üsna weikene, minnu pärrast mitte pitkem peialt, olleksin siiski rahhul ja armastaksime süddamest!“ — Nõnda räkisid need kaks, ja kuidas sowisid, sündis: said pea lapse ja se olli terve, illus ja kõigis asjus sammasuggune, kui teised lapsed; kahju agga, et jalla=tallast pea=laeni ei olnud pitkem, kui isja peial. Wannemad ollid rahhul ja nimmetasid tedda „peial=poisiks.“ — Kül inmetasid ja toitsid maggusa ja puddiga, agga laps ei kaswanud suggu, et kül aega möda tar-gemaks sai ja wägga wirt näitas ollewa.

Kord läks isja metsa puid rainna ja ütles naese wastu: „Pea melega jättaksin hobbuse weel koju, agga kes tulleb temmaga mo järrele?“ Peial=pois kulis ja hüdis: „Sellega polle hädda! ärra kardda isjake, kül ma ollen õigel ajal hobbuse ja wankrega metsas!“ Isja naeris narri=juttu; kuidas piddi weikene pois ohjad kätte wõtma? — Agga lapsel olli suur julgus: „Kui

agga emma panneb hobbuse rakke, siis minna poen hobbuse pea otsa körwade wahhele, seal on hobbuse körwas weel ohjade assemel, neist tõmban ja lütkan, wõin ka hüda, kuhu loom peab minnema!“ Nõnda pois, agga isja leppis selle nõnuga, et kord nähha saaks, kas assi nõnda sobbib. Ohtu panni emma hobbuse wankre ette ja pois hobbuse körwade wahhele istuma, ja kui se nüüd heale tõstis, terkas ja tombas, läks hobbune illusaste õiget teed otsekohhe metsa; olli ka wanna wagga loom. Seal, kus parremat kät metsa sisse piddid kallama, seisid kaks meest. Kui need kuulsid hüüdmist: eju, eju! agga keddagi ei näinud, — kust naad teadsid hobbuse pähhä wadata! — siis essi=otsa kohkusid, agga siis wõt-sid kätte ja läksid emalt wankre järrele, et imme-luggu nääksid. Hobbune läks sinna, kus mees puid rainas, ja jäi siis seisma, agga peial=pois, kui omma isja näggi, ütles: „Noh, siin me' olleme; nüüd tõsta mind mahha, siin on weider istuminne!“ Isja piddas pahhema käega hoost; teisega hakkas pojast kinni ja panni tedda mahha; agga poisil olli hea meel, et seal temma kohhal witsa raag maas olli, mis peale wõis heita ja ennast figutada. Kaks wõrast meest, kui sedda näggid, pannid wägga immeks, ei teadnud, mis